

Debreceni Ítéltábla

Mf.I.50.053/2022/6.

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Rácz Zoltán ügyvéd (cím1.) által képviselt Felperes cím2 alatti lakos felperesnek -, a Dr. Tóth Hilda ügyvéd (cím3.) által képviselt Alperes cím4 alatti székhelyű alperes ellen, munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezménye iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 6.M.70.145/2021/26. számú ítélete ellen a felperes által 27. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán folyamatban lévő másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 22 625 (huszonkettőezer-hatszázhuszonöt) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla megállapítja, hogy a feljegyzett 72 401 (hetvenkettőezer-négyszázegy) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított – és a fellebbezés szempontjából lényeges - tényállás szerint a felperes 2014. július 22. napjától állt munkaviszonyban az alperes munkáltatónál, legutóbb cella csoportvezető munkakörben dolgozott az alperes „A” (úgynevezett SMT) gyártócsarnokában. A havi távolléti díja 258 574 forint volt.

[2] Az alperes Kollektív Szerződésének (továbbiakban: KSZ) 1. számú függeléke 1. számú mellékletének 4.3. pontja szerint a munkáltató, az alkalmazottja, vagy a szerződéses partnere sérelmére elkövetett szabálysértés vagy bűncselekmény megalapozott gyanúja (például lopás), továbbá a 4.6. pontja szerint a termelésből származó bármely alapanyag,

alkatrész, szerszám, félkész- vagy kész termék jogosulatlan kivitele a gyártócsarnokból (annak értékétől függetlenül) kötelezettségszegésnek minősül, amely annak súlyától függően a munkaviszony megszüntetéséhez vezet.

[3] Az alperesnél 2021. június 9. napján a női öltözőben az öltözőszekrény ajtajának hibájából bekövetkezett munkabaleset miatt az alperes elrendelte valamennyi öltözőszekrény ajtajának a felülvizsgálatát, javítását, amelynek során jelen volt az alperes biztonsági szolgálata is. 2021. június 17. napján – a felperes távollétében – átvizsgálták a felperes öltözőszekrényének ajtaját és a biztonsági szolgálat öt darab réz-, illetve szilikon fület (a továbbiakban: fül) – a felek szóhasználatára szerint kupakot – tartalmazó zacskót talált, melyről eseményjelentés és fotó készült. A felperes öltözőszekrényében talált zacskók az alperesnél a késztermékek csomagolására szolgálnak. A fül egy cikkszámmal rendelkező alkatrész része, amely a beépítést követően a tesztelés után lekerül az alkatrészből. A füleket külön erre a célra rendszeresített, elektrosztatikai védelemmel ellátott hulladáktárolóba kell helyeznie a munkavállalóknak, ahonnan elektronikai hulladékként az alperesnél külön helyiségben lévő elektronikai hulladékgyűjtőbe kerülnek, amelyet ezek után az alperes értékesít.

[4] Az alperes képviselőjében tanú⁴, tanú¹ és (dolgozó 1 neve) meghallgatták 2021. június 22. napján a felperest, erről jegyzőkönyv és hangfelvétel is készült. A felperes úgy nyilatkozott, hogy a szekrényében talált zacskók tartalma hulladék, amely a zsebében maradt és elfelejtette kidobni, azok nem egyszerre kerültek fel az öltözőszekrényébe, hanem hónapok alatt. A meghallgatás során elismerte, hogy tisztában van azzal, hogy a termelésből semmit nem lehet kivinni.

[5] Az alperes 2021. június 22. napján kelt és ugyanezen a napon közölt azonnali hatályú felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát. Az indoklás lényege szerint 2021. június 17. napján az öltözőszekrények javítási munkálatai közben a felperes nevében lévő FA 1907 számú fiók felnyitásakor öt tasak, kb. 2 kilogramm mennyiségű réz alkatrész került elő. A felperes a KSZ alapkötete 4. bekezdésének 18.1.F. pontjában, valamint a KSZ 1. számú függelék 1. számú mellékletének 4.3. és 4.6. pontjában foglaltakat megvalósította, ezzel a magatartásával méltatlanná vált a munkáltató bizalmára.

[6] A felperes keresetlevelében az azonnali hatályú felmondás jogellenességének jogkövetkezményeként kérte kötelezni az alperest 45 nap felmondási időre járó távolléti díj címén bruttó 387 861 forint és végkielégítés címén bruttó 517 148 forint megfizetésére. A felperes perköltség igényét is bejelentette a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján.

Keresetét a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 64. § (2) bekezdés, 78. § a) pont, valamint 82. § (1)-(3) bekezdés rendelkezéseire alapította. Állította, hogy az azonnali hatályú felmondás indoka nem valós, a szekrényében talált úgynevezett kupakoknak cikkszáma nincs, ezzel szemben a KSZ 4.6. pontja szerinti alapanyagoknak és alkatrészeknek van cikkszáma. A kupak nem alapanyag, mert nem lesz a termék része, illetve nem alkatrész, mivel nem lesz a létrejövő termék egyik összetevője sem. Ebből következően nem sorolható a KSZ 4.6. pontjában foglalt kategóriákba. Utalt arra is,

hogy a szekrényében talált zacskók a gyár területén voltak, ezáltal nem valósul meg azok kivitele sem. Sérelmezte továbbá, hogy a tudta és hozzájárulása nélkül nyitották ki a személyes dolgait tartalmazó öltözőszekrényét, amely eljárás sértette az Mt. 6. §-ban foglalt rendelkezéseket és az alperes valójában javítási munkának álcázott munkaügyi ellenőrzést végzett. Az alperes megsértette, illetve korlátozta a magántitokhoz és személyes adatok védelméhez fűződő jogát.

[7] Az alperes ellenkérelme a felperes keresetének elutasítására és a felperes az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja szerint 41 992 forint összegben felszámított perköltségben való marasztalására irányult.

Az alperes a kereset ténybeli- és jogalapját is vitatta. Álláspontja szerint a felmondásban szereplő valamennyi indok valós, a felperes megvalósította a felmondásban szereplő tényállításokat, rézkupakokat gyűjtött össze és vitt ki jogosulatlanul a gyártócsarnok területéről. Állította, hogy a felperes öltözőszekrényében talált rézkupakok az alkatrész-, alapanyagok- részei, ugyanakkor a KSZ szerint a gyártócsarnok területéről semmilyen anyagot nem szabad kivinni, amely szabállyal a felperes is tisztában volt. A réz tartalmú anyagokat jogosulatlanul vitték ki, ezáltal a felmondás indoka valós. A felperes megvalósította a KSZ rendelkezéseiben foglalt azon tényállást is, mely szerint bűncselekmény elkövetésének a gyanúja merült fel, hiszen olyan anyagok voltak a felperes öltözőszekrényében, amelyek az alperes tulajdonát képezik. Ez önmagában valós indok, amely a jelentős mértékű lényeges kötelezettségszegés alapja volt. Alperes érvelése szerint nincs jelentősége annak, hogy a rézkupak minek minősül. A fel nem használt alapanyagot, alkatrészt az alperesnél az elektronikai hulladékgyűjtőbe kell helyezni, az ugyanis nem tekinthető szemétnek. A felperesnek, mint csoportvezetőnek a munkavállalók előtt példát kellett volna mutatnia a helyes, szabálykövető magatartással. Az alperes vitatta, hogy megsértette az Mt. 6. § szerinti alapelveket, ezzel ellenkezőleg éppen munkáltatói kötelezettségét teljesítette, amikor a munkahelyi balesetek bekövetkezésének elkerülése érdekében elvégeztette az öltözőszekrények ajtajának javítási munkálatait. Alperes nem fogadta a személyiségi jogok megsértésére való felperesi hivatkozást sem.

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 41 992 forint perköltséget. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült 54 300 forint eljárási illeték és 6880 forint előlegezett költség az állam terhén marad.

[9] Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában megállapította az azonnali hatályú felmondásban szereplő indokok valóságát és hogy ez a felperesi szándékos és lényeges mértékű kötelezettségszegés megalapozta a munkáltató intézkedését. A perbeli fül cikkszámú rendelkező alkatrész része, amely esetileg a vevő kérésére visszakerül az alkatrészre. A fület külön elektrosztatikai védelemmel ellátott műanyag edényzetbe kell gyűjteni az alperesnél és azokat az alperes értékesíti. A felperes szekrényében talált zacskók a késztermék csomagoló anyagai, a fület gyűjtésére szolgálnak. A zacskók külön értékkel bírnak és nem minősülnek szemétnek. A KSZ 4.6. pontja ismeretében a felperes tudatában volt annak, hogy a gyártócsarnok területéről semmit nem lehet kivinni, annak elnevezésétől vagy értékétől függetlenül. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes jogtalanul

vitte ki a gyártócsarnok területéről a fűleket tartalmazó zacskókat és jogtalanul tartotta azokat az öltözőszekrényében. A felperes kötelezettségszegése alkalmas volt arra, hogy a munkáltató bizalmára méltatlanná váljon és ebben a körben külön értékelte, hogy a felperes csoportvezető munkakörben dolgozott. Az elsőfokú bíróság nem találta megalapozottnak a felperes azon hivatkozását, mely szerint az alperes javítási munkának álcázott munkavédelmi ellenőrzést végzett az öltözőszekrények felnyitásával, ugyanis az alperes igazolta, hogy a munkavállalók és az életvédelem érdekében volt szükséges a szekrények kinyitása és szükség esetén javítása. A személyiségi jogok védelmét megfelelően biztosította azzal, hogy a biztonsági szolgálat képviselői jelen voltak.

[10] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes fellebbezést nyújtott be és kérte annak a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdés szerinti megváltoztatását és a felperes keresetének teljes egészében helyt adó ítélet hozatalát. E mellett kérte kötelezni az alperest a mérlegelési jogkörben megállapított, áfa-val növelt összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére.

[11] Hivatkozással a Pp. 364. § (4) bekezdés rendelkezésére állította, hogy a megállapított tényállás hiányos és részben iratellenes, tekintettel tanúl tanúvallomásában foglaltakra. Ismételten utalt arra, hogy a tanúk vallomásával alátámasztott érvelése szerint az öltözőszekrényben talált kupak nem alapanyag és nem alkatrész, ebből következően a felmondásban szereplő indok nem valós. Erre tekintettel kérte a tényállás kiegészítését.

[12] A Pp. 369. § (3) bekezdés c) és d) pont rendelkezéseire hivatkozással kérte az elsőfokú bíróság ítéletének anyagi jognak való megfelelőségét felülbírálni, mivel álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytelenül mérlegelte tanú6 és tanúl tanúk vallomását. Az ítélet [55] pontjában tett megállapítások tekintetében sérelmezte, hogy a bíróság azzal, hogy nem figyelmetlenség és időhiány volt az oka a szekrényben történő elhelyezésnek, feltételezésekbe bocsátkozott, ugyanakkor a bíróságnak tényeket kell bizonyítania. A perbeli fűlek nem alkatrészek, hanem hulladékok, amelyek értékkel nem bírnak, ezekre nézve nem lehet elkövetni sem szabálysértést, sem bűncselekményt.

Mindezek alapján kérte, hogy az ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pont alapján jogszabálysértés megállapítása nélkül mérlegelje felül az elsőfokú bíróságnak az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörében hozott döntését és az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetést vonjon le.

[13] A felperes a fellebbezésében a Pp. 373. § (2) és (3) bekezdés második fordulatra hivatkozással előterjesztett bizonyítási indítványát – a másodfokú bíróság felhívását követően – akként pontosította, hogy új tényt nem állít, azonban a keresetében hivatkozott tény bizonyítására az elsőfokú ítélet meghozatalát követően tudomására jutott új bizonyíték lehet tanú10 tanú vallomása. A tanú tud nyilatkozni azon tények körében, mely szerint a munkáltató eltúrta azt a gyakorlatot, hogy a munkavállalók a köpenyüket hazavigyék tisztítás céljából, továbbá eltúrt gyakorlat volt az is, hogy a munkavállalók az üzem területéről rendszeresen vittek eszközöket az öltözőszekrényükbe. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú ítéletet követően találkozott össze a megidézni indítványozott tanúval, amely lehetővé teszi,

[14] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének, mint érdemben helyes döntésnek, a Pp. 383. § (2) bekezdés rendelkezése alapján történő helybenhagyására és a felperes mérlegelési jogkörben megállapított összegű másodfokú perköltségben való marasztalására irányult.

Az alperes a Pp. 369. § (1) bekezdés c) pontjára történt felperesi hivatkozás tekintetében utalt arra, hogy a fellebbezésben meg kellett volna jelölni azt az anyagi vagy eljárásjogi jogszabálysértést, amelyre a felperes a fellebbezését alapítja. A felperes a mérlegelési jogkörben hozott döntés felülvizsgálatát és ez alapján eltérő jogi következtetés levonását kérte, azonban az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdés alapján helyesen, a tanúk egybehangzó vallomásai alapján állapította meg a tényállást.

[16] A fellebbezés nem megalapozott.

[17] Az ítéletábra meglátása szerint az elsőfokú eljárás során a Pp. 380. § szerint meghatározott kötelező hatályon kívül helyezést megalapozó lényeges eljárási szabálysértés nem történt, ezért a Pp. 370. § (1) bekezdés alapján a felülbírálati jogkörét a felperes fellebbezési kérelme és az alperes fellebbezési ellenkérelme korlátai között gyakorolta. A felperes fellebbezésében a Pp. 381. § szerinti mérlegelhető hatályon kívül helyezést nem kérelmezett, erre figyelemmel az ítéletábra a Pp. 383. § (1) bekezdés szerint az ügy érdemében döntött. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a Pp. 279. § (1) bekezdése szerint az egyéb adatokkal összevetve megfelelően értékelte és mérlegelte, a tényállást helyesen állapította meg és abból a jogszabályi rendelkezésekkel összhangban álló, helytálló jogi következtetést vont le. Az elsőfokú bíróság a döntését kimerítően és megfelelően megindokolta, azzal az ítéletábra maradéktalanul egyetért, azt megismételni nem kívánja és csupán a fellebbezésben foglaltakra tekintettel emeli ki az alábbiakat:

[18] A felperes fellebbezésében megalapozatlanul hivatkozott a tényállás hiányosságára, illetve részbeni iratellenességére. Az elsőfokú ítélet indokolása [9]-[10] bekezdésében rögzítette a fül (kupak) rendeltetését és annak az alkatrészből való lekerülésének az útját. Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében helytállóan hivatkozott arra, hogy az ítélet indokolása [57] pontját a felperes tévesen tekintette iratellenesnek, az elsőfokú bíróság ugyanis a tanúvallomások alapján rögzítette az általa megállapított tényeket. Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy a Pp. 346. § (5) bekezdés rendelkezése nem teszi a bíróság feladatává a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékok között a tanúvallomások szó szerinti beemelését az ítélet indokolásába, elégséges megjelölni a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb körülményeit, azzal együtt, hogy az ítélet megfelelő indokolása nem pusztán formális kötelezettség, hanem ezen múlik az ítélet meggyőző ereje (BDT2004.1085.). Ennek a feltételnek a fellebbezéssel támadott ítéleti indokolás maradéktalanul megfelelt, nem szorul kiegészítésre vagy kijavításra, tanú vallomását az elsőfokú bíróság a 23. számú jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatát helyesen értékelte.

[19] A fellebbezésre figyelemmel az ítéltábla szükségesnek tartja azt kiemelni, hogy különösebb jelentősége nem volt annak, hogy a perbeli fül (kupak) alapanyagának vagy alkatrésznek, esetleg egyébnek minősül vagy sem. Az alperesnél hatályos KSZ 4.6. pontja felsorolást jelöl meg, amely nem kizárólagos, e mellett egyértelmű rendelkezést tartalmaz arra, hogy a gyártócsarnokból – annak értékétől függetlenül – a termelésből származó bármely anyag kivitele kötelezettségszegésnek minősül. Azt maga a felperes sem vitatta, hogy az öltözőszekrényében talált mintegy 2 kilogramm mennyiségű fül és az annak tárolására szolgáló zacskók a gyártócsarnokból, a termelésből származnak. Az ítéltábla szerint az elsőfokú bíróság által megállapítottakon túl annak van még külön jelentősége, hogy ez a fül (kupak) – a fellebbezéssel ellentétben – nem tekinthető értéktelennek, szemétnek, hiszen azt az alperes – a felperes által sem vitatottan – szelektíven gyűjti, majd értékesíti.

[20] Az ítéltábla nem fogadta el a fellebbezésnek az elsőfokú ítélet [55] pontjával kapcsolatban előadott kifogásait sem. Maga a felperes nyilatkozott úgy, hogy nem egyszerre, hanem kettő, három vagy öt alkalommal, pár hónap alatt vitte fel a zacskókat (és benne a füleket) az öltözőszekrényébe, pár hónapig az a szekrényében volt (Miskolci Törvényszék 6.M.70.145/2021/15. számú jegyzőkönyv 8-9. oldal). Az elsőfokú bíróság tehát a tényeket állapította meg és a felperes magatartását a vétkesség körében értékelte, ugyanis az azonnali hatályú felmondás csak akkor jogszerű, ha a kötelezettségszegésen túl, annak szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartással való elkövetése is megállapítható. Amennyiben pedig a felperes által is elismerten több alkalommal vitte fel a füleket és gyűjtötte a szekrényében, úgy az nem minősülhet enyhe gondatlanságnak.

[21] Az ítéltábla ehhez kapcsolódóan hivatkozik az Mt. 52. § (1) bekezdés c) és d) pontjában megjelölt alapvető munkavállalói kötelezettségekre is, amelyek a KSZ külön rendelkezése nélkül is előírják a munkavállaló számára a megfelelő gondossággal, a

munkájára vonatkozó szabályok, előírások, utasítások és szokások szerinti munkavégzést és a munkaköre ellátásához szükséges bizalomnak megfelelő magatartás tanúsítását. Ehhez képest a felperes terhére az azonnali hatályú felmondás indokolásában megjelölt kötelezettségszegés az elsőfokú bírósággal egyetértve olyan súlyú volt, amely megalapozta a munkáltató intézkedését. A felperes minősített kötelezettségszegése abban állt, hogy a munkáltató értékkel bíró tulajdonát az általános magatartási normákkal és a munkáltató szabályzatával is ellentétesen, illetve az Mt. kötelező szabályait megszegve a gyártócsarnokból kivitte és azt a saját öltözőszekrényében hónapokig tárolta. A felperes a kötelezettségszegését legalább súlyos gondatlansággal követte el, hiszen ismerte a munkavégzésére vonatkozó előírásokat, a KSZ rendelkezését, ebből következően tisztában kellett lennie a magatartása lehetséges következményeivel, azonban jóhiszeműen bízott ezek elkerülésében. Mindezen körülmények igazolják a felperes oldalán a tudatos gondatlanság megállapítását. Az Mt. 78.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti fentebb hivatkozott minősített kötelezettségszegés három konjunktív feltétele mellett nincs jelentősége a szabálysértési- vagy büntetőeljárás kezdeményezésének, ezek hiánya a munkajogi értékelésen kívül esik.

[22] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását annyiban szükségesnek tartja kiegészíteni, hogy a Kúria iránymutató ítélkezési gyakorlata szerint a munkahelyről engedély nélkül kivitt tárgyak forgalmi értékének nincs jelentősége és akár a hulladékanyag munkáltató engedélye nélküli elvitele is lényeges kötelezettségszegésnek minősül (Mfv.X.10.355/2019., Mfv.I.10.484/2018., Mfv.10.176/2014.).

[23] A fellebbezésben bejelentett tanúbizonyítással összefüggésben az ítéltábla teljes mértékben osztotta az alperesi fellebbezési ellenkérelemben képviselt jogi álláspontot. A Pp. 373. § (2) bekezdés rendelkezése egyértelműen megjelöli, hogy mely esetekben kerülhet sor a fellebbezésben új tény állítására és bizonyításra. Maga a felperes nyilatkozott akként a fellebbezésében és annak felhívásra történt pontosításában, hogy új tényt nem állít. Az elsőfokú eljárásban lefolytatott bizonyítás adatai alátámasztják, hogy a fellebbezésben megjelölt tény vonatkozásában, azaz a munkáltató által eltűrt gyakorlat tekintetében a felperes maga is nyilatkozott és a tanúk (tanú1, tanú6) is vallomást tettek. A felperesnek az ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztéséig volt tudomása a fellebbezésében hivatkozott tényről, azonban ebben a körben bizonyítási indítvánnyal nem élt, annak ellenére, hogy az elsőfokú eljárás adatai alapján ismernie kellett ezen körülmény tekintetében a bizonyítás jelentőségét. A felperes tévesen értelmezte a jogszabályt akként, hogy az általa korábban hivatkozott tény bizonyítására új bizonyítékul szolgál tanú10 tanú vallomása arra figyelemmel, hogy az ítélet hozatalát követően találkozott a tanúval és a tanú vállalta a bíróságon való megjelenését. A Pp. tanúbizonyítással összefüggő XX. fejezete nem teszi lehetővé annak vizsgálatát, hogy a tanú vállalja vagy sem a vallomástételt. A Pp. 289. § egyértelműen meghatározza a tanúzási képtelenség eseteit, illetve a Pp. 290. § megjelöli a tanúvallomás megtagadásának feltételeit, amelyeket a Pp. 291. § értelmében a tanú előzetesen is bejelenthet. A felperesnek az elsőfokú eljárásban az általa hivatkozott tény vonatkozásában volt lehetősége tanúbizonyítási indítvánnyal élni, különös figyelemmel az alperes munkavállalói létszámára. Mindezek alapján az ítéltábla mellőzte a felperes fellebbezésben előterjesztett bizonyítási indítványának teljesítését azzal együtt, hogy egy tanú vallomása egyébként sem lehet alkalmas az egyéb bizonyítékkal együtt értékelve a felperes által megállapítani kért tények alátámasztására.

[24] A fentiekből következően az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására nem talált indokot, ezért azt a Pp. 383. § (2) bekezdés szerint – annak helyes indokai alapján – helybenhagyta.

[25] Az ítéltábla a Pp. 82. § (3) bekezdés és a 83. § (1) bekezdés alapján a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2002. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és az (5) bekezdésben foglaltak figyelembevételével kötelezte az alaptalanul fellebbező felperest az alperes által felszámított ügyvédi munkadíj megfizetésére.

[26] A költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pont alapján az eljárásban a feleket tárgyi költségfeljegyzési jog illette meg. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdés szerint megállapított fellebbezési illeték a Pp. 102. § (6) bekezdés alapján – mivel a felperes munkavállalói költségkedvezményre jogosult fél – az állam terhén marad.

Debrecen, 2023. január 10.

Dr. Tass Edina s. k. a tanács elnöke, Dr. Paulik Andrea s. k. előadó bíró,
Dr. Répássy Árpád s. k. bíró